

El regionalisme balear unit, Proposta per les Illes (PI), es presentà en públic criticant el PP i somiant el futur electoral.

Unes tres-centes persones es reuniren a l'Hotel Melià Victòria, a Palma, per assistir a l'acte formal de presentació en societat del que ja és Proposta per les Illes (PI). Es tracta de l'aposta regionalista que aspira a cobrir el buit que va deixar Unió Mallorca, el partit que va desaparèixer el febrer de 2011. El PI naix de la fusió de la Lliga Regionalista de les Balears, liderada per l'ex-diputat del PP Jaume Font, amb Convergència per les Illes, presidida per Josep Melià –ex-president també d'Unió Mallorca– i les referències regionalistes i insularistes de les altres illes: Unió Menorquina i Es Nou Partit d'Eivissa.

Autonomisme. El PI es vol presentar a l'electorat, amb vista a les eleccions autonòmiques i locals de 2015, com una força nova que “respongui a les necessitats” dels ciutadans que se senten desemparats actualment per un “bipartidisme excessiu”, en paraules de qui n'és el president provisional, Jaume Font. El càrrec de Font és eventual abans no se celebri el congrés constituent del PI, que serà en un futur encara sense data exacta, en tot cas durant la primera meitat de l'any que ve. Font, en el seu discurs, insistí una vegada i una altra que el PI és una “oferta per a tothom que s'hi vulgui sumar” des de “la convicció autonomista”. Defensà la ideologia del PI com la d'un projecte que no és “trencador” sinó que “suma voluntats”. El nou projecte polític es definirà com a “centrista i autonomista”, és a dir, equidistant “entre uns i altres”, segons va dir Font. Una equidistància entre PP i PSOE que, no obstant, no impedí que Font criticés fermament “el desgovern que patim” a les Illes per culpa del PP, i en general “la manera de fer política” que s'ha estès entre els partits majoritaris. En aquest sentit, Font va reivindicar el PI no sols com una nova oferta per a l'electorat sinó “com una nova manera de fer política”. Una mostra d'aquest nou tarannà el volgué exemplificar dient: “Si jo fos president [del Govern] i tingués [un

El PI es presenta en societat

grup parlamentari de] 35 diputats [com va aconseguir el PP], no imposaria el que jo pens sinó que consensuaria les decisions a prendre”, en clara crítica a la forma d'actuar de José Ramón Bauzá, el president del Govern i del PP.

També la política lingüística va ser la diana de les crítiques del PI. Tant Font com el vice-president Josep Melià retragueren als conservadors els seus atacs al català. Font recordà a Bauzá i al conseller d'Educació Rafel Bosch que “el problema seriós que té l'escola a les Illes no és l'elecció de llengua sinó el fracàs escolar dels nostres al·lots”. Per a Melià, el PI naix per defensar “la nostra llengua i cultura” enfront d'una actitud, com és la del govern de Bauzá, “que ataca la llengua pròpia” de les Illes. Així mateix, el vice-president de la nova formació féu especial esment en el seu discurs de la necessitat que les Illes tinguin un “tractament econòmic just”. Segons Melià, és imprescindible superar “un injust tracte discriminatori” que pateixen avui les Balears. Al seu parer, els ciutadans de l'arxipèlag paguen més impostos que inversions reben del govern central.

L'espai regionalista. El PI aspira d'entrada a ocupar l'espai que tenia Unió Mallorca (UM) abans de desaparèixer. UM, partit fundat el 1982 per Jeroni Albertí, va ser abandonat per tots els seus dirigents, amb Josep Melià al capdavant, el febrer de 2011 després del caramull de casos de corrupció que esquitxaren la formació. Els dirigents

consideraren que amb aquelles sigles no tenien futur. Deixaren esvaïr UM i crearen Convergència per les Illes. Però les urnes autonòmiques no els somrigueren. Tot al contrari. L'electorat fou força dur amb la nova formació que assegurava que aspirava a ser la CiU de les Illes. Assolí únicament el favor d'11.913 votants, un 3,5% del total de sufragis emesos a Mallorca –no es presentà a la resta de les illes–, i com que a les Balears regeix el 5% com a tall per circumscripció –cada illa– per entrar en la distribució d'escons, Convergència es quedà com a força extraparlamentària.

Pel seu costat, la Lliga Regionalista liderada per Jaume Font es va fundar quan el seu inspirador trencà amb el PP a inicis de 2011, partit del qual era diputat al Parlament i portaveu del Consell de Mallorca. Va dimitir dels càrrecs, abandonà el partit i anuncià que concorreria a les urnes amb una nova formació de caràcter regionalista perquè, va dir, “el PP s'ha mogut cap a l'espanyolisme i ha deixat de ser el partit regionalista que sempre havia estat”. Així naixia la Lliga, però malgrat la il·lusió no va merèixer el favor de l'electorat. El maig de 2011 el votà un 3,7% dels votants, 12.294 en xifres absolutes. Un magre resultat que la deixà fora del Parlament.

Encara fou pitjor el destí electoral per a Unió Menorquina, una formació liderada per una ex-dirigent del PSOE menorquí, Irene Coll, que únicament va poder recaptar 968 sufragis, un 2,6% dels votants menorquins. Per la seva banda, Es Nou Partit d'Eivissa és una aliança creada per anar a les eleccions de 2011 entre Alternativa Insular, nascuda a Sant Josep, i Es Nou Partit, de Sant Antoni, ambdós partits forjats per ex-militants del PP. La coalició autonòmica es digué Nova Alternativa i obtingué un molt bon resultat, 1.755 vots, un 4,4%, molt a prop d'obtenir representació.

Aquesta és la força electoral teòrica a partir de la qual neix el PI: 24.207 vots a Mallorca –la simple addició aritmètica dels resultats de Lliga i Convergència– i els respectius sufragis concrets a Menorca i Eivissa per cada aliat. La circumscripció més fluïda és la menorquina. A la Pitiüsa gran el PI té raonables expectatives d'assolir un escó el 2015. A Mallorca és on el PI es jugarà el ser



Jaume Font, president de la Lliga Regionalista, i Josep Melià, president de Convergència per les Illes, han forjat el nou partit autonomista, el PI.

o no ser. Per a aconseguir representació haurà de superar el tall legal del 5% per a entrar en el repartiment d'escons que, en nombres absoluts, suposa fer un mínim d'uns 17.000 o 18.000 sufragis, ja que a Mallorca en les últimes edicions dels comicis autonòmics han votat al voltant dels 340.000-350.000 electors.

Malgrat que el resultat de Lliga + Convergència de 2011 dona un ampli marge per considerar que el PI té asse-

gurat almenys un diputat per Mallorca, és sabut que quan es fan operacions d'aquesta mena mai no es produeix una mera suma aritmètica dels resultats anteriors obtinguts per separat. Però, així i tot, existeix un marge de seguretat prou ampli perquè el PI tingui expectatives versemblants d'entrar en el Parlament el 2015. Però, per si de cas, tant Font com Melià tenen clar que no es poden limitar a muntar una estratègia que únicament aspiri a recuperar l'espai i els vots regionalistes d'Unió Mallorquina. Saben que també necessiten xuclar alguns vots del PP. Si no, l'amarga sorpresa de 2011 podria produir-se per segona vegada. I si el PI es quedés sense representació el 2015, el seu futur seria nul. No tindria una altra oportunitat, com tenen

ara les formacions regionalistes que es fusionen. En realitat, tot aquest espai ideològic de centre autonomista se la jugarà a tot o res, d'aquí a un poc més de dos anys. Per això l'estratègia implica intentar coaptar en el nou projecte aquells descontents del PP que puguin assegurar més vots i representació.

El batlle de Manacor, Antoni Pastor, un trànsfuga del partit conservador que fou expulsat i que manté els càrrecs, podria ser una de les cartes futures del PI. De moment, Pastor ha conversat amb Font i Melià, i tot i que no hagi volgut entrar en el projecte autonomista, tampoc ha descartat sumar-s'hi a mitjà termini.

Miquel Payeras

El PI vol ser la força que ajudi a pal·liar un bipartidisme excessiu